

[Ragnhild Andersen.]

dag i dag står i dansk sociallovgivning, ja, ydermere har man fået et minimum af dagpenge på 40 øre, hvad man ikke havde i almindelighed i 1892. Da startede man med 1 kr. i almindelighed og havde som maksimum 3 kr. I dag er man helt nede på et minimum af 40 øre og har et maksimum på 6 kr., altså kun en fordobling af det dagpengebeløb, man kunne hente allerede i 1892.

Det er klart, at når staten ikke har forøget sine ydelser tilsvarende med sygekassernes voksende udgifter, har dette betydning, at sygekassemedlemmerne har måttet bøde gang på gang. Sygekasserne må honorere kravene fra lægerne for at sikre lægehjælp, og selvom medlemstallet er vokset til 2,4 millioner medlemmer i dag, altså størsteparten af alle voksne her i landet, har sygekasserne ikke kunnet klare deres forpligtelser uden at stille øgede krav om kontingentforhøjelser. Det sidste skridt på denne vej er, at man nu fra den 1. marts har gennemført en almindelig forhøjelse af sygekassekontingentet med 1 kr. 50 øre pr. medlem om måneden fra 1. marts — man er allerede i gang med at indkræve dem —, og det vil sige, at man forlanger, at hvert medlem i årets løb skal betale 18 kr. mere i sygekassekontingent. Mit parti er af den opfattelse, at det rigtigste ville være, at staten forhøjede sit bidrag til denne del af vor sociale lovgivning i takt med de forpligtelser, der er pålagt medlemmerne siden 1892, og at den ikke nøjedes med at regulere tilskuddet fra 1939 op til dato, hvorved man kommer til den ringe forøgelse af statstilskuddet af 2 kr. om året pr. medlem. Hvorfor ikke regulere fra længere tilbage end 1939, når som bekendt de 2 kr. har været fastsat i loven af 1892 og aldrig er blevet reguleret?

Mit parti foreslår, at statstilskuddet forhøjes fra 2 kr. til 15 kr. 70 øre om året, og at dette tilskud fremtidig pristalsreguleres. Vi har stillet dette forslag på et tidspunkt, da vi havde håbet, at det kunne blive gennemført, og at det kunne have forhindret en forhøjelse af kontingentet i sygekasserne. Det har ikke kunnet lade sig gøre, fordi sygekasserne, tilskyndet af begivenhederne og af de lovforslag, man vidste ville komme fra ministeren, har skyndt sig at forhøje kontingentet allerede fra

1. marts. Vi mener imidlertid, at sygekasserne bør nedsætte dette kontingent igen; for en kontingentforhøjelse, som betyder 3 kr. mere om måneden for hvert eneste ægtepar her i landet, kan kun bidrage til at jage medlemmerne ud af sygekasserne, og mit parti er af den anskuelse, at det er samfundets pligt at sikre samfundsborgernes ret til lægehjælp, medicin, hospital o. s. v. Vi anser det ikke for rigtigt at vælte store nye byrder over på medlemmerne og derved vanskeliggøre det for mange mindre-bemidlede at forblive i deres sygekasser med de rettigheder, der følger heraf.

Vort forslag ville ganske rigtigt betyde en udgiftsforøgelse; i stedet for de 5 mill. kr., som regeringen foreslår, ville det betyde, at staten skulle øge sit tilskud med 33 mill. kr. Ærede medlemmer har spurgt, hvor pengene skulle komme fra. Hvad pengene skulle bruges til, er allerede klart. Nogle af dem skulle dække den kontingentforhøjelse, som vi mener er uretmæssigt gennemført, idet vi mener, den skulle være betalt af de offentlige midler, og andre skal tjene til, at sygekasserne kan tage fat på løsningen af andre opgaver til gavn for sygekassemedlemmerne end dem, de har været i stand til at løse indtil i dag.

Den socialdemokratiske ordfører har erklæret, at forslaget slet ikke interesserede ham. Det bliver naturligvis socialdemokratiets sag, hvis det ikke interesserer dette parti at forøge det offentlige tilskud til sygekasserne, det kan jeg ikke sige noget til; jeg kan blot sige, at det interesserer naturligvis og må interessere de næsten 2½ million medlemmer af sygekasserne udover landet, at staten har behandlet dem urimeligt i 60 år, og de har et vist krav på at få det forhold rettet.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen spurgte, hvor pengene skulle komme fra. Det spørgsmål møder vi jo ofte i denne sal, det har været stillet tidligere, og da man i 1892 lagde grunden til den første sygekasselovgivning her i landet, var det spørgsmål såmænd også på dagsordenen. Da ville man ikke give de 2 kr. i tilskud; de konservative ville give mindre end 2 kr., og der førtes en strid i det høje folketing om, hvorvidt dette bidrag fra statens side skulle være 2 kr. eller ikke. Jeg har lyst til at læse op, hvad der for 60 år siden blev sagt om nytten af de sociale ydelser, sammen-